

ANTAL ATTILA

Rocinante

*Az utak csontommá lettek,
bőrömmé a perzselt mezők,*

*hordom e kopár vidéket,
katlantüzet, fojtó időt,*

*meg hátamon e hidalgót,
ki eszelős ugyan, de jó,*

*és bántóan idegen itt,
mivel régtől idevaló...*

*és nyomaim egyre nagyobb
térsegeket ívelnek át,*

*fölemelkednek a földről,
alattunk az egész világ,*

*s hogy leszünk mindenki égi
barma és kedves rokona,*

*La Manchának se mindegy már,
hogy a röptetőnk ő vala,*

*mert gúny tárgya idehaza,
kit lélek hajt (s kiröhögött*

*pára, ki szolgálja hűen
bármily körülmények között)*

*de mihelyt híre a Tejút
csillámló porát felveri,*

*ráébred e táj: a pergő
gyémánt java őt illeti*

Új kezdet

*Ülünk majd erdők fölé magasló
sziklaterazon újra
tűz lehelte mítoszok melegében
ritka szavainknak
visszhanggal ad súlyt a barlang
s a szél ha mamut rikoltást
sodor felénk
összekoccannak asszonyaink fogai
s alvó gyermekeink megremegnek
a bőrtakarók alatt
de mi nyugodtak maradunk
mert világosak a frontvonalak
s a vadcsapások tócsáiban
magunkkal azonosnak láttuk az arcunk...
vissza hát
a sebzetlen földhöz éghez
üssük be: ÚJ KEZDET
időgépünk kívánság-ablakába
üssük be barátaim s aztán
habozás nélkül: ENTER*